

ration, med Driftskapital. Arveladerne ville netop under saadanne Forhold altid have fri Hænder til at undersøge, om det er en fornuftig Disposition at lade Beløbene tilflyde Arvingerne, medens Arveladeren endnu er i Live.

Af al anden Arv, der tilfalder Ægtefæller og beslægtede i den op- eller nedstigende rette Linie, erlægges fra 1 pCt. til 5 pCt. af Beløbet med Fradrag af 2000 Kr. Her komme vi til det tredje Princip i dette Lovforslag, det er den stigende Skala. Vi forhøje ikke for denne Klasse af Arvinger den oprindelige Afgift, som ogsaa nu er 1 pCt. Der er for øvrigt mange Lande, hvor der slet ikke svares Afgift af Arv, som tilfalder Børn, og der kan efter mit Skøn anføres noget til Begrundelse af dette Standpunkt, idet man kan sige, at der er et vist Fællesskab i Formuen mellem Forældre og Børn, og at det er Børnenes naturlige Ret efter Forældrenes Død at komme i Besiddelse af deres Formue. Her i Landet er det imidlertid allerede Reglen, at der i dette Tilfælde afkræves 1 pCt., og der er formentlig ikke nogen Grund til at fravige denne Regel. Men naar man allerede afkræver 1 pCt. endog af smaa Arvebeløb, som tilfalde Børn efter deres Forældre, er der ogsaa Grund til at afkræve et højere Beløb, hvor meget store Formuer falde i Arv. Vi have i dette Tilfælde som i andre Tilfælde, der staa nævnte i § 2, indført en Skala, som stiger fra 1 til 5 pCt. De 5 pCt. naas ved en Arvelod paa 1 Million Kr. Man vil se, at man først kommer op paa denne Afgift, naar Formuen er bleven saa stor, at selv en meget væsentlig Afgift af den Arv, som Børn arve efter deres Forældre, ikke er følelig. Af den Arv, der tilfalder Søskende eller dissers Børn, det vil sige 1ste Sidelinie, hvoraf der nu svares 4 pCt., foreslaa vi efter samme Skala, at Arveafgiften skal stige til fra 5 pCt. til 9 pCt., af Arv, der tilfalder fjernere beslægtede eller ikke beslægtede, hvoraf der nu svares 7 pCt., skal der efter vort Forslag ligeledes efter samme Skala svares fra 9 pCt. til 13 pCt. Man kan maaske synes, at 13 pCt. er en noget høj Afgift at erlægge, men den naas først, naar den fjernere beslægtede eller ikke beslægtede arver en Formue af mindst 1 Million Kr., og de, der efter fjernere Slægtninge eller helt fremmede arve en Million, kunne sandelig meget godt undvære et væsentligt Beløb. (Afbrydelse af *Alfred Christensen*). Ja, ikke sandt, naar man faar 1 Million og bliver af med 130,000

Kr., mærker man det ikke saa føleligt, man er glad for Resten, men for Staten vil der i saadanne Tilfælde kunne oppebæres en meget væsentlig Afgift. Efter min Mening er denne Afgift aldeles ikke for høj, thi medens, som jeg før sagde, det forekommer mig velbegrunderet, at man indenfor nære Slægninges Kreds har Arveret, og især naar Forældres Formue gaar til Børnene, er det ved saadanne fjernere Slægtninge eller helt fremmede dog et Spørgsmaal, om Arv overhovedet er noget, der er Grund til at opretholde. I hvert Fald er det ikke unaturligt for Samfundet at kræve en meget væsentlig Andel i en Formue, som ved Arveladerens Død staaar ledig paa Markedet, for saa vidt han ikke har nogen, der ved Blodets Baand ere knyttede til ham, og hvem Formuen efter ham naturlig tilfalder.

Af Len og Stamhuse, Fideikommisser og lignende svares der allerede nu efter den bestaaende Lov Arveafgift. Det ville vi ikke gøre nogen Forandring i. I den bestaaende Lovgivning er der nu særlige Regler for, hvordan Besiddere af Len, Stamhuse og Fideikommisser skulle udrede Arveafgiften, idet de kunne faa Henstand med den, fordi den, der arver en større Fideikommisskapital, kun faar Dispositionsret over Renten og derfor muligvis kan være saaledes stillet, at han i hvert Fald meget vanskeligt straks kan disponere over et saa væsentligt Beløb, som han skal udrede i Arveafgift. Men da vi nu her ønske, at Slutningen af Dødsboets Behandling snart skal efterfølges af Betaling af Arveafgiften, have vi stillet Forslag om, at den, som ved Arv kommer i Besiddelse af Len, Stamhuse, Fideikommisser og lignende, skal have Lov til at sælge saa meget af Godset eller hæve saa stort et Beløb af den baandlagte Kapital, at han deraf kan udrede Arveafgiften. Saa forringes ganske vist Lenet og Fideikommisskapitalen, men efter den Betragtning, som nu er raadende vist overalt i vort Samfund, er dette ikke uheldigt.

Jeg tror ikke, jeg behøver at dvæle synderligt mere ved Enkeltheder i dette Lovforslag. I Norge har man allerede siden 20. Maj 1899 haft en Lov angaaende Arveafgift, som paa mange Punkter har været Forbillede for det Forslag, vi have tilladt os at forelægge. Og jeg staaar her med et Nummer af „Berliner Tageblatt“ for 29. November 1905, af hvilket det fremgaar, at man i Slutningen af November d. A., altsaa for ganske nylig, i Tyskland har forelagt et Forslag om Arveafgift,